

13. Kayenský žertík

Upocený čas se vlekl srpnovým dusnem. Dřepěli jsme s Radimem a Slavomírem v baru a slavili. Nepřilíš bujaře. Už dvě hodiny jsme usrkávali z týchž tří vodek s džusem, mžourali do prázdna a chlapsky mlčeli. Slavili jsme totiž bez důvodu. Ba co víc, navzdory důvodům. Slavomír slavil, že neudělal maturitu a může se plně věnovat manuální kariéře. Radim už půl roku nepřetržitě slavil, že ho Vlasta nechala a on si může konečně užívat volného sexu v letech největšího rozpuku svého libida. Zatím s tím tedy nezačal, ale oslaveno už měl napřed. To já přišel jen zbaběle utopit stesk. Agáta už je devět dní ve Španělsku a mně to připadá jako devět měsíců. Stýská se mi jak malýmu. Potřeboval jsem vypadnout z domu a utěšit oko pohledem na někoho zoufalejšího. Stěží bych hledal někoho fundovanějšího než tyhle dva.

„Myslím, že ta servírka po mně pokukuje,“ hleděl Radim zálibně k baru. Soustrastně jsem se na něho podíval. Těžko říct, jestli věří tomu, co říká. V posledních měsících po sobě už viděl pokukovat asi tři sta děvčat. Neoslovila ho jediná. Z kukučů, které jim posílal „nazpět“, se postupně vytrácela svůdnost a střídal ji výraz třínohého kokršpaněla z pořadu „Chcete mě?“

„Třeba Jágr,“ začal Slavomír utrápeným polohlasem svou misomusní úvahu, „ten je za vodou. A maturoval teprv loni. Tak k čemu to je?“ rozkousl brčko vejpuř.

„Hm,“ zabručel Radim, „a ta jeho Verešová. Od tý bych si dal říct,“ cvrnkal si smutně po stole s pivním táckem.

Tak to by stačilo. Oba už mi zvedli náladu natolik, že se mi jich zželelo. Zkusím je na oplátku rozptýlit nějakým méně závažným tématem, prostým žen a vzdělání. Objevil ho Slavomír.

„Co to máš?“ sáhl mi do náprsní kapsy košile a vytáhl lahvičku obranného pepřového spreje, který jsem si včera koupil. Přišlo mi to jako dobrý nápad. Kriminalita roste. Navíc až se mi vrátí Agáta, nebudu již tím ustrašencem, který při líbání v nočním lese dostává infarkt při sebemenším zapraskání větviček. Nyní jen vsunu ruku do šortek, odjistím pepřák, uklidním svou dívku, ať nemá strach, když je se mnou, a neohroženě se vrhnu přímo ke zdroji zvuku.

„Pepřový sprej,“ odpověděl jsem.

„Nekecej! To existuje?“ obracel ho Slavomír nevěřičně v dlaních. „A my doma pořád pepříme pepřenkou jako neandrtálci.“

„Ty jsi vůl,“ nahnul se k němu Radim, „to je obrannej sprej. Jo, tohle mít tenkrát, když mě na sídlišti přepadli ty dva cikáni...“

„Říkals, že jich bylo pět,“ vzpomněl jsem si.

„Samozřejmě...“ znejistěl, „tohle byli zase jiný.“

„Jak to funguje?“ studoval Slavomír fascinovaně etiketu.

„Je v tom kayenskej pepř,“ začal jsem přednášku a těšil se z toho, že jsem kluky alespoň na moment vytrhl z existenciálních nálad, „což v podstatě není pepř, ale nadrcený kousky děsně pálivejch paprik odněkud z tropů. Při kontaktu se sliznicema dochází k silnému podráždění. Pálej a člověk popadá dech, slzí...“

„No,“ přikyvoval zasvěceně Radim, „nějakej chlápek v Americe si v tom záchvatu bolesti vydlob' voko.“

O tom jsem nic neslyšel, ale když jsem spatřil Slavomírův vzrušený výraz, nechal jsem ho při tom.

„Vyzkoušíme to!“ vyhrkl najednou. „Já stříknu trochu u baru a budem koukat, co se bude díť!“ radoval se ze svého nápadu jako žena z reklamy na aviváž.

Kdyby byl býval odmaturoval, asi bych mu to nedovolil. Ale takhle... pro mě za mě. Ať má chvilku radost. Našpulil jsem pusku a lhostejně kývl: „Tak jo. Ale nejdřív to dojdou zaplatit, ať pak můžem vypadnout. Každěj jednu vodu s džusem, co? To byl mejdan. Kolikrát mě vidíte?“ zažertoval jsem a šel splatit útratu, která trhne kasu.

Když jsem se vrátil, upředl zatím Slavomír plán: „Půjdu na záchod a cestou zpátky si nenápadně ustříknu pod támhleten prázdný stůl hned u baru!“

„Ustříkneš, jo? To si spíš ustříkni cestou tam, ne?“ pokusil se Radim o urinální vtípek.

Slavomír ho ignoroval a v jakémsi transu se vydal na svou teroristickou akci. Zmizel ve dveřích pánských toalet, za půl minuty se vynořil, a když míjel bar, nepozorovaně stlačil spoušť spreje a nasměroval ho pod zvolený stůl. Pak se posadil zpátky k nám a se zaujetím civěl na místo činu.

Barman začal během několika vteřin decentně pokašlávat, až rozlil vodku. Servírka, která ještě před chvilkou vrhala na Radima v jeho fantaziích koketující pohledy, musela své svádění přerušit, protože jí do očí vyhrkly slzy. A od obou stolů sousedících s inkriminovaným postupně sílil hluboký sípot štamgastů. I my už jsme pocítili v nosech naléhavé štípání, a tak jsme kvapně opustili podnik.

***

„Ty jo, to je síla!“ zněl temnou ulicí Slavomírův smích. „Tohle jsem měl vytáhnout na maturitní komisi!“

„Tak mi to vrať,“ zpřisnil jsem, když jsem viděl, že Slavomírovo věčné téma je opět tady a nepomohlo ani to, že jsem rozplakal chudinku číšnici, „to není na hraní. Jde o to, že když máš tohle v kapse, jsi téměř nezranitelný,“ vychvaloval jsem již poněkud přemrštěně to, jak jsem výhodně nakoupil.

Rozloučili jsme se a dohodli se, že se zítra sejdem v tomtéž baru ve stejný čas. Nikomu se nechtělo trčet doma a užírat se.

A tak jsem mířil domů. V jednu ráno. Ale byla to úplně jiná cesta než jindy. Už jsem se nebál tmavých míst. Naopak jsem je vyhledával. Ještě předevčírem by mě veverka přeběhnuší silnici vystrašila k smrti. Teď jsem byl připraven i na to, kdyby z příštího křoví vyrazil rozzuřený hroch. Zneškodnil bych ho jediným pohybem palce.

Spatřil jsem naproti sobě kráčet vysokou mužskou postavu. Mohl to být klidně sériový vrah, uprchlý psychopat nebo někdo, kdo se vám snaží nacpat reklamní letáky. Přesto jsem nepřešel na druhý chodník jako obvykle. Pouze jsem strčil pravici do kapsy a s nefalšovaným sebevědomím prošel těsně vedle něho. Určitě ze mě měl větší strach než já z něj. Jo, tohle je jiný kafe.

Od domova mě dělilo už jen několik set metrů, když mé oblažování se sebou samým náhle přerušil syčivý zvuk. Pátravě jsem se rozhlédl a začal spekulovat, zda kayenský pepř účinkuje i na hady. Nebyl jsem si jistý, tak jsem raději přidal do kroku. Jako bych se však svižnou chůzí od zdroje zvuku vůbec nevzdaloval. Ten naopak sílil. Sáhl jsem pro jistotu do šortek pro lahvičku spreje. V kapse bylo nějak vlhko. Co to je? To mi stačí takhle málo, abych se počůral strachy? Ne, tohle vůbec nebyla moč. Vyděšeně jsem sledoval, jak z mé ruky stéká hustě oranžová tekutina. Dlaň najednou začala šíleně pálit, stejně tak pravé stehno, po němž už se také řinuly potůčky oranžové barvy. Bože... Vytáhl jsem pepřový sprej. Lahvička syčela a bublala a u hrdla se jí tvořila oranžová pěna. Strčil jsem ji zpátky a rozběhl se k domovu.

Rozpálenou dlaní jsem odemkl vchodové dveře, vpadl do koupelny a vhodil lahvičku do umyvadla. To se okamžitě zbarvilo do agresivního oranžova. Strhl jsem ze sebe šortky, které štípaly jako čert, a obnažil svá podrážděná třísla. V koupelně najednou začalo být nedýchatelno. Z očí se mi řinuly slzy a nemohl jsem popadnout dech. Otevřel jsem okno, ale větrání nepomáhalo. Uchopil jsem sprej upatlaný sebou samým, vyběhl s ním před dům a hodil ho za plot. Vrátil jsem se zpět k umyvadlu a opláchl si hořící ruce. Pálily mě oči, tak jsem si je reflexivně promnul. To byla chyba... Áááá! Jako by někdo okrouhal dvě feferonky do špičky, zapálil je a bodal mě s nimi pod víčka. Vrhel jsem se do vany a hodinu jsem si z centimetrové vzdálenosti masíroval bulvy nejsilnějším proudem ledové sprchy...

***

„Ty vole,“ civěl na mě vyděšeně Radim, když jsem druhý večer přišel do baru, „jak to vypadáš?“

„Jak?“ zeptal jsem se, přestože jsem to doma v zrcadle moc dobře viděl.

„No... popraskaný voči a úplně vopruzenej ksicht,“ vrtěl zmateně hlavou. „Jako by ti dal někdo přes držku šmirglpapírem.“

Hodněkrát za sebou.“

„Co se ti stalo?“

divil se Slavomír.

„Neříkals, že s tím pepřákem jsi nezranitelněj?“

Změřil jsem si ho zarudlým pohledem a snažil se v jeho hlase identifikovat stopy sarkasmu: „Téměř! Říkal jsem téměř!“

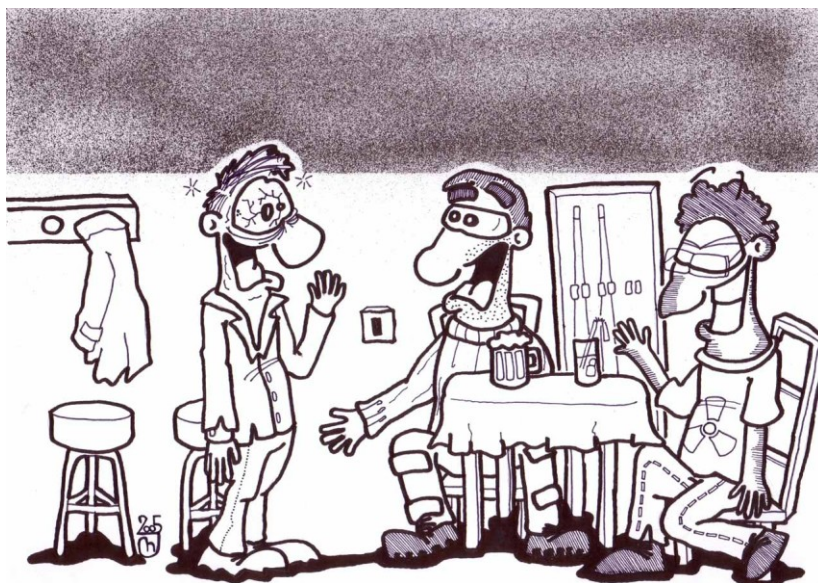
„Koukni,“

položil Slavomír slavnostně na desku

stolu vlastní lahvičku pepřového spreje, „dneska jsem si ho byl koupit.“

Okamžitě jsem vstal od stolu a mířil ke dveřím: „Jdi s tím ode mě! A vůbec... zahod' to! Ten sprej vůbec není obrannej! Je útočnej! Za celej život mě nikdo jinej nenapad'! Přinese ti akorát neštěstí!“

„Co mu je?“ usmíval se Slavomír nechápavě, než mu na rameno dosedla silná barmanova paže: „Pepřák, co?“ procedil skrz zuby. „Nevíš náhodou, kterej hajzl to tady včera nastříkal?“

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)